

Jurist Herman J. BERGE
665, rue de Neudorf
L-2220 LUXEMBOURG

FIRST SECTION

ECHR-LE4.1aR/mod
SCP/rk

14 June 2010

Application no. 25498/08
Kristiansen and Tyvik AS v. Norway

Dear Sir,

I write to inform you that following a preliminary examination of the admissibility of the above application on 7 June 2010, the President of the Chamber to which the case has been allocated decided, under Rule 54 § 2 (b) of the Rules of Court, that notice of the application should be given to the Government of Norway and that the Government should be invited to submit written observations on the admissibility and merits of the case.

You will find enclosed an information note to applicants on the proceedings after communication of an application.

The application lends itself to having its admissibility and merits examined at the same time, in accordance with Article 29 § 1 of the Convention and Rule 54A. Consequently, should the Court consider the application admissible and ready for determination on the merits, it may immediately adopt a judgment under Rule 54A § 2.

The Government have been requested to submit their observations by 4 October 2010. These will be sent to you in order that you may submit written observations in reply on behalf of the applicants, together with any claim for just satisfaction under Article 41 (cf. Rule 60).

The Government have been requested to deal with the questions set out in the documents appended to this letter (Statement of facts prepared by the Registry of the Court and Questions to the parties).

The Government have been informed that no observations are required on the other complaints made in the application.

The Government have also been requested to indicate by 4 October 2010 their position regarding a friendly settlement of this case and to submit any proposals they may wish to make in this regard (Rule 62). The same request will be made of you when you receive their observations.

I should draw your attention to Rule 33 of the Rules of Court, according to which documents deposited with the Registry by the parties or by any third parties are to be accessible to the public, unless the President decides otherwise for the reasons set out in Rule 33 § 2. It follows that as a general rule any information contained in the documents which you lodge with the Registry, including information about identified or identifiable persons, may be accessible to the public. Moreover, such information may appear in the Court's HUDOC data base accessible via the Internet if the Court includes it in a statement of facts prepared for notification of a case to the respondent Government, a decision on admissibility or striking off, or a judgment.

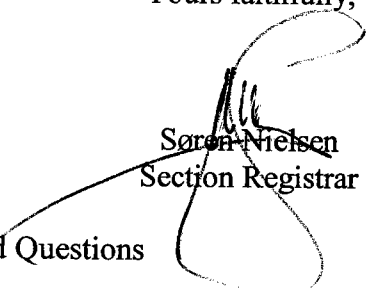
I would draw your attention to Rule 36 §§ 2 and 4 according to which an applicant needs to be represented by an "advocate" before the Court at this stage of the proceedings. Rule 36 § 4 (a) reads:

"The representative acting on behalf of the applicant pursuant to paragraphs 2 and 3 of this Rule shall be an advocate authorised to practise in any of the Contracting Parties and resident in the territory of one of them, or any other person approved by the President of the Chamber."

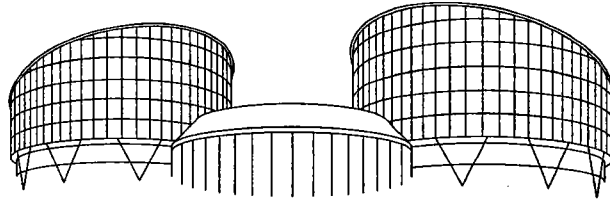
I would therefore invite the person designated by the applicant in accordance with the above to complete and return to me, by **12 July 2010**, the enclosed form.

In order to process your application more efficiently, please find enclosed a set of 10 barcode labels for your use exclusively in this case. If you send the Registry a letter or any other correspondence, please stick one of the barcode labels on the top right-hand corner of the first page of the correspondence.

Yours faithfully,

Søren Nielsen
Section Registrar

Encs: Statement of facts and Questions
Information note
Authority form

EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS
COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME

14 June 2010

FIRST SECTION

Application no. 25498/08
by Arne KRISTIANSEN and TYVIK AS
against Norway
lodged on 27 May 2008

STATEMENT OF FACTS

THE FACTS

The first applicant, Mr Arne Kristiansen is a Norwegian national who was born in 1931 and lives in Bergen. The second applicant is a limited liability company. The applicants are represented before the Court by Mr H. Berge, a jurist residing in Luxembourg.

The circumstances of the case

The facts of the case, as submitted by the applicants, may be summarised as follows.

On 30 November 1990 the first applicant submitted a patent application to the Norwegian Industrial Property Office (*Patentstyret*) for a particular method of propulsion of aircrafts and sea vessels. Any rights in respect of the patent application were subsequently divided between the two applicants.

On 16 November 1999 the Industrial Property Office discontinued its examination of the case on the ground that the first applicant had failed to respect a time-limit for providing a test.

Following a statement by the Ombudsperson for Civil Matters, the Patent Office reopened the matter.

In a letter of 30 August 2001 addressed to the first applicant, the case officer Mr T.S. informed that his idea would not work sufficiently well.

The Industrial Property Office rejected the application on 2 October 2001.

An appeal was lodged with the Industrial Property Office's Second Chamber, which on 29 September 2004 informed the applicants that a patent could be issued in so far as concerned sea vessels.

According to a letter of 29 November 2005 from the Industrial Property Office to the first applicant, on 14 November 2005 the Second Chamber had referred the matter for examination on the merits to the First Chamber. The letter also informed the first applicant on certain requirements that ought to be fulfilled should he wish to maintain the patent application.

The First Chamber apparently rejected the application on 11 June 2007 and informed the applicants thereof on 20 June 2007..

On 20 August 2007 the applicants appealed to the Second Chamber.

The applicants have further submitted a copy of a letter from the Industrial Property Office to the first applicant dated 29 November 2007 informing him that the Second Chamber had examined the case on 12 November 2007 and had found that the application might succeed if the patent requirements be specified somewhat differently. It considered that the conditions for granting a patent had not been fulfilled in so far as concerned aircrafts but that the application might succeed in respect of a more limited field of sea vessels. It was proposed that the patent requirements be formulated in a similar manner as proposed in the Second Chamber's letter of 29 September 2004.

The communication of 29 November 2007 further warned the first applicant that if the patent requirements were not defined in accordance with the indications given, the First Chamber's rejection might be confirmed. In the alternative, the part of the application that related to air transport might be disjoined from that which related to sea transport, in which case it might be expected that the former part would be rejected.

The first applicant was given until 29 January 2008 to comment and was warned that the case might be determined on the basis of the case-file as it stood as at that date.

In a letter to the Second Chamber of 28 January 2008, the applicants submitted their observations to the communication of 29 November 2007 and altered the definition of patent requirements.

On 22 September 2008 the Second Chamber confirmed the First Chamber's refusal of the patent requested, albeit on a different reasoning. Whilst the First Chamber had been sceptical about whether the patent requested could serve according to its purpose, the Second Chamber had no doubt that the results could be achieved with the invention that could be exploited industrially and that that the application could not be rejected on this ground. Both the First and the Second Chambers found that the application did not involve any novelty in respect of aviation, though the reasoning differed. Unlike the first chamber, the Second Chamber found that the application could have succeeded in a limited area of sea transport. The applicants had been advised that in order to succeed, the patent requirements would have to be defined so as to exclude aviation but had not been willing to do so. The application as presented did therefore not fulfil the conditions for grant of patent.

A final decision from the Industrial Property Office was a prerequisite for bringing the matter before the courts. The applicants have apparently not challenged the Second Chamber's decision of 22 September 2008 before the Norwegian courts.

According to the applicants, the grant of a patent application protected the patent holder's interests for a period of twenty years, as from the date of the patent application (section 40 of the 1967 Patent Act). In this case, this would have meant that the protection would expire on 30 November 2010 had a patent been granted in Norway.

The applicants informed that patent applications that they had filed in 2003, made in light of the patent application of 30 November 1990, had been granted in the United States of America, Russia, China and Singapore and "through the EPO [European Patent Office] as well".

COMPLAINTS

The applicants complained that, as a result of the Industrial Property Office's protraction of the administrative proceedings relating to their patent application, they had been denied their right to the determination of their civil rights by an impartial tribunal within a reasonable time, in breach of Article 6 § 1 of the Convention. They also complained that the case-officer handling their application to the Industrial Property Office had failed to fulfil the requirement of impartiality in Article 6 § 1. The applicants further complained that pending a final decision by the Office it would have served no purpose for them to exercise a remedy in respect of the above and that the delay in question had also given rise to a breach of Article 13 of the Convention. In a situation of administrative delay such as that in the present instance, the rule whereby patent rights were protected for twenty years from the date of the filing of the patent application had the effect of undermining the possibility of having such rights established through the use of legal remedies.

QUESTIONS TO THE PARTIES

1. Could the applicants claim to have been victims of a breach of their right to a hearing by a tribunal within a reasonable time or, in other words, their right of access to a court under Article 6 § 1 of the Convention, on account of the duration of the proceedings before the Industrial Property Office?
2. Did the above matter also give rise to a violation of Article 13 of the Convention?

Informasjon til klagere om prosedyren etter at klagen er blitt oversendes den innklagede stat

1. Klagen oversendes til regjeringen i den innklagede stat til uttalelse: Etter en første vurdering om hvorvidt Deres klage oppfyller de nødvendige vilkår for å tas opp til realitets-prøving (heretter: ”prøving”), har presidenten av det kompetente kammer eller kammeret selv besluttet, jf. regel 54 § 2 (b) i Domstolens regelverk, å underrette regjeringen om klagen og å oppfordre den til å fremlegge sine skriftlige bemerkninger om hvorvidt klagen oppfyller vilkårene for tas til prøving og om sakens realitet, enten vedrørende hele klagen eller ett eller flere av klagepunktene De har reist. Hvis kammeret har truffet en delbeslutning som avviser resterende klagepunkter som ikke anses å kunne tas til prøving, får De tilsendt en kopi av Domstolens avgjørelse. Behandlingen av de klagepunkter som er avvist er dermed avsluttet og De kan ikke fremlegge ytterligere bemerkninger vedrørende denne delen av klagen. Hvis det ikke er truffet noen delbeslutning, vil De motta en oppsummering om sakens fakta utarbeidet av justissekretariatet.

2. Kombinert behandling av spørsmål om klagen kan tas til prøving og spørsmål vedrørende sakens realitet. Vanligvis vurderes spørsmål om saken kan tas til prøving samtidig med spørsmål om sakens realitet, jf. artikkel 29 § 3 i Konvensjonen og regel 54 A i Domstolens regelverk. I så tilfelle, når Domstolen erklærer at en klage kan tas til prøving og er klar for realitetsbehandling, kan den umiddelbart vedta en dom i henhold til regel 54 A § 2 i regelverket.

3. Utveksling av innlegg om hvorvidt klagen kan tas opp til prøving og om sakens realitet samt erstatningskrav. Den innklagede regjering oppfordres normalt til å sende inn sine bemerkninger innen en frist på seksten uker. Når Domstolen har mottatt disse bemerkninger, sendes de videre til Dem for Deres egne skriftlige kommentarer. Vanligvis skal De i samme brev også framlegge Deres eventuelle erstatningskrav, jf. artikkel 41 i Konvensjonen, og dette innen en frist på seks uker. I tilfeller hvor regjeringen har fått tillatelse til å sende inn bemerkninger på nasjonalspråket (artikkel 34 § 4 (a) i regelverket), må den innen fire uker oversende Domstolen en oversettelse av dette dokumentet på fransk eller engelsk. De nevnte tidsfrister vil normalt ikke bli forlenget.

Hvis De ikke ønsker å benytte Dem av muligheten til å svare på regjeringens bemerkninger og framsette erstatningskrav jf. artikkel 41 i Konvensjonen, skal De informere Domstolen om dette innen samme frist. En utelatelse av dette kan gi Domstolen grunn til å anta at De ikke lenger ønsker å fortsette saksgangen og Domstolen kan da beslutte å slette Deres sak fra saklisten (artikkel 37 § 1 a) i Konvensjonen).

Vedrørende erstatningskrav, gjør vi Dem spesielt oppmerksom på regel 60 i regelverket: hvis De ikke innen fastsatt tidsfrist spesifiserer konkrete beløp for Deres erstatningskrav samt legger ved relevant dokumentasjon, vil Kammeret enten ikke tilkjenne erstatning overhode eller avvise kravene delvis. Dette gjelder selv hvis klageren på et tidligere tidspunkt har gjort oppmerksom på at han/hun ønsker å søke om erstatning.

Under alle omstendigheter tilkjenner Domstolen kun erstatning i den grad den finner det nødvendig. Domstolen kan tilkjenne erstatning i følgende tre tilfeller: (1) materiell skade, dvs. reelle tap som er en direkte følge av den påståtte krenkelsen; (2) ikke-økonomisk skade, dvs. erstatning for tort og svie som er en konsekvens av krenkelsen; (3) kostnader og utgifter som klageren har pådratt seg for å unngå eller for å oppnå reparasjon av den påståtte krenkelsen av Konvensjonen, hva gjelder nasjonale domstoler så vel som Menneskerettighetsdomstolen. Kostnadene må spesifiseres og blir kun tilkjent hvis Domstolen anser at de er nødvendige, er faktisk pådratt og er av et rimelig beløp. Når De framlegger Deres krav må De legge ved all relevant dokumentasjon, som f.eks. kvitteringer. Regjeringen oppfordres deretter til å fremlegge sine bemerkninger vedrørende erstatningskravene og, der det eventuelt er behov for det, ytterligere bemerkninger til klagen.

4. Forsinkede eller uoppfordrede oversendelser: Bemerkninger som sendes etter utgangen av en av Domstolens fastsatte tidsfrister og hvor det ikke før tidsfristens utløp er blitt søkt om utsettelse, vil normalt ikke kunne inkluderes i saksmappen for prøving av Domstolen (regel 38 § 1 i regelverket). Dette bør imidlertid ikke forhindre Dem fra uoppfordret selv å informere Domstolen om enhver viktig utvikling vedrørende Deres sak, samt å sende oss eventuelle nye beslutninger fra nasjonale myndigheter som er relevante i dette henseende.

5. Forlik: Regjeringen oppfordres likeledes til å opplyse om sin holdning til forlik i saken og til å fremlegge ethvert forslag den måtte ønske å gjøre i så henseende (regel 62 § 2 i regelverket). Den samme oppfordring vil bli rettet til Dem når De mottar regjeringens bemerkninger. I henhold til regel 62 § 2 i regelverket, kreves det full konfidensialitet i forbindelse med forlikforhandlinger. Alle forslag og bemerkninger må derfor utarbeides og oversendes i separate dokumenter og det **må ikke** refereres til disse innhold i dokumenter som inngår i hovedprosessen. Hvis klageren uten gyldig grunn forkaster et forlikforslag utarbeidet av seksjonens justissekretær, kan den innklagede regjeringen framsette en ensidig erklæring og saken kan bli strøket fra sakslisten (artikkel 37 § 1 c) i Konvensjonen) (se også *Van Houten v. the Netherlands* ("striking out"), nr. 25149/03, ECHR 2005-IX).

6. Språk: På dette stadiet av prosedyren skal, i henhold til regel 46 § 3 i regelverket, alle utvekslinger med klagerne eller deres representanter normalt foregå på ett av Domstolens offisielle språk, dvs. fransk eller engelsk. Presidenten for kammeret kan imidlertid gi tillatelse til fortsatt å anvende ett av konvensjonslandenes offisielle språk.

7. Rettslig representering og rettshjelp: I følge regel 36 §§ 2 og 4 skal klageren på dette stadium av prosedyren være representert av en advokat eller en annen rettslig rådgiver under saken for Domstolen, med mindre annet bestemmes av kammerpresidenten. Hvis De har problemer med å finne en advokat eller en annen rettslig rådgiver, kan den lokale eller nasjonale advokatforeningen hjelpe Dem med dette. Har De av økonomiske grunner vanskelig for å betale for en rettslig representant, kan De søke om rettshjelp under Domstolens rettshjelpsordning (regel 91 og flg. i regelverket). Rettshjelp bevilges imidlertid vanligvis kun i tilfeller hvor det er spørsmål om kompliserte retts- eller bevisspørsmål og ikke i saker av

gjentakende karakter ¹ . For øvrig består utbetalinger under Domstolens rettshjelpssystem i et samlet beløp som bør betraktes som et bidrag til de totale omkostninger i forbindelse med den rettslige representeringen.

8. Intervensjon av en annen Konvensjons-Stat: Hvis De er statsborger av en annen Konvensjons-Stat enn den innklagede Stat, vil regjeringen i førstnevnte Stat ha anledning til å intervenere i prosedyren (artikkel 36 § 1 i Konvensjonen og artikkel 44 i Regelverket). Hvis så skjer vil De bli underrettet om dette.

¹ Dette gjelder især for saker som reiser spørsmål om for lang prosessid eller manglende gjennomføring av dommer (Moldavia, Russland og Ukraina) samt visse saker vedrørende ekspropriasjon (Tyrkia).